

اوباما: آمریکا آنقدرها هم دویاره نیست!

صفحه ۱۵

دوشنبه ۲۱ تیر ۱۳۹۵ | ۶ شوال ۱۴۳۷ | ۱۱ جولای ۲۰۱۶ | سال هشتم | شماره ۱۹۲۷ | ۱۶ صفحه | ۱۰۰۰ تومان

۱۱۷۷ سال و ۲۰۴ روز گذشت

VATAN-E-EMROOZ | Vol.08 | No.1927 | Mon.Jul.11, 2016 | ISSN:2008-2886

گورباچف: جنگ بعدی آخرین جنگ است

صفحه ۱۵

یادداشت امروز

عواید الحاق به WTO «تقریباً هیچ»

سید یاسر جبرائیلی

وزارت صنعت، معدن و تجارت دولت یازدهم در حال برگزاری مذاکرات فشرده‌ای برای پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی است که

می‌توان آن را بخشی از برنامه جامع دولت آقای روحانی برای انجام در نظم موجود جهانی دانست. دوستان ما در دولت به سبب نگاه آرمانگرایانه‌ای که به محیط بین‌الملل دارند، تصورشان بر این است که اصل در این محیط دوستی، و دشمنی یک استثنا ناشی از سوءتفاهم است؛ نهادهای بین‌المللی برای حداکثرسازی منافع همه کشورها و برقراری صلح و عدالت جهانی تشکیل شده‌اند و می‌توان با اندکی رأی‌زنی و چانه‌زنی دیپلماتیک و در نهایت، پذیرش برخی شروط و اعتمادسازی، موانع موجود بر سر بهره‌مندی کشور از مواهب این نهادها را رفع کرد و وارد یک بازی «برد-برد» با بازیگران جهانی شد.

به این نگاه آرمانگرایانه در سیاست خارجی، یک نگاه آرمانگرایانه اقتصادی را نیز باید افزود که می‌توان آن را در ۲ استدلال اصلی و پایه‌ای خلاصه کرد که حامیان پیوستن به سازمان تجارت جهانی ارائه می‌کنند:

۱- پیشرفت صنایع در شرایط رقابتی اتفاق می‌افتد. اگر ما مرزهای تجاری را کم‌رنگ کرده و تعرفه‌های واردات را پایین بیاوریم، این فرصت رقابت برای صنایع داخلی به وجود می‌آید. در نتیجه از یک سو به دلیل ارزان‌تر شدن کالای باکیفیت خارجی و از سوی دیگر به دلیل ارتقای کیفیت تولیدات داخلی در نتیجه رقابت...

ادامه در صفحه ۵

حضور ترکی فیصل، رئیس سابق سازمان اطلاعاتی عربستان در نشست منافقین و اعلام حمایت آل سعود از گروهک تروریستی رجوی

آرایشی ترور در پاریس

سکوت وزارت خارجه در مقابل حمایت علنی آل سعود از منافقین

صفحه ۲

تیتراهای امروز

۴۰ روز از افشای حقوق‌های نجومی گذشت و هنوز از برخورد با متخلفان خبری نیست

عذرخواهی وزیر اقتصاد از مردم

صفحه ۱۶

هیأت مدیره پتروشیمی بوعلی

یاداش ۳۵۰ میلیونی گرفته بودند

۳ روز آتش و یک برکناری کوچولو!

صفحه ۳

فرماندار دالاهو و نماینده اسلام آباد غرب زخمی شده و ۲ تن از همراهان به شهادت رسیدند

ترور در دالاهو

عملیات تروریستی روز گذشته در استان کرمانشاه توسط گروهک‌های ضد انقلاب صورت گرفته است

صفحه ۲

سازندگان ایران مدرن، مأموران مانور تجمل!

بی‌توجهی کرد، آنها بودند و دیده می‌شدند. برای وقتی رعایای نان شب نداشته باشند، و آن که به دنبال خیره کردن چشم خارجی‌ها بود، ناچار باید در اقتصاد نابسامان از شکم فروستان می‌زد تا ظاهر مدیران را بسامان کند.

آن که به دنبال بزرگ کردن و مانور تجمل بود، خیلی زود فهمید نمی‌شود میان عامه مردم ماند و تجملات را به رخ کشید. متوجه شد نمی‌شود در پایین یا مرکز شهر اقامت کرد و پز ثروتمند بودن داد. خیلی زود وصله ناجور بودنش به چشم می‌آمد. همه، حتی آن خارجی‌ها که قرار بود چند روزی میهمانان باشند و در این چند روز فکر کنند شما ثروتمندید، متوجه کاریکاتوری بودن سعادت‌مندی‌تان می‌شدند. و از همین جا کوچ دسته‌جمعی مدیران دولتی به شمال شهر آغاز شد. تجریش به بالا شد اقامتگاه خیل کثیر مدیران دولتی. صورت مساله در زندگی شخصی دولتمردان پاک شد. اما هنوز فقرا در صورت مساله کشور باقی بودند. چه کار باید کرد؟

بهرتر است فراموش‌شان کنیم. اگر به یادشان بیاوریم که نقض غرض است. ما می‌خواهیم به جهانیان نشان دهیم مفلوک و فقیر نیستیم. پس کسی نباید فلک‌زدگان و فقرایمان را ببیند. اگر هم یک روز مجید مجیدی و سیدمهدی شجاعی پیدا شدند و رفتند و «دوک» را درباره وضعیت اسفبار سیستان و کودکان کار و قاچاق‌برهای خردسال و فروش دخترکان به شیوخ عرب در این گوشه کشور ساختند، دستور می‌دهیم زود از پرده‌های سینما پایین بیاورندش. دستور می‌دهیم اجازه حضور در جشنواره‌های خارجی را به فیلم ندهند. حتی رئیس‌جمهور وقت به کارگردان نامهای ۱۱ بندی می‌نویسد و توضیح می‌خواهد. در بند اول نامه‌اش هم می‌گوید «ما این همه سد و سیلو ساختیم، این همه آبادانی... چرا راجع به اینها فیلم‌ساختید؟»

و ما چه می‌دانیم قصه پر غصه این همه آبادانی را؟ هیچکس نتوانسته است بهتر از خود هاشمی‌فرسنجانی این داستان را شرح دهد: «اینقدر بحث از اختلاس و دزدی نکنید و روحیه مردم را خراب نکنید. وقتی که ما یک سدی را می‌سازیم و مثلاً ۱۰ میلیارد خرج می‌کنیم، ممکن است از قبل آن، ۵۰۰ میلیون هم اختلاس شود. اما این سد برای کشور می‌ماند و هیچکس نمی‌تواند از این سد اختلاس یا دزدی کند.» سازندگی‌هایی که یک تیر و دو نشان کارگزاران بود، سازندگی کشور بود و از قبل آن کمک شایان ذکری هم به «طبقه مامور به مانور تجمل» می‌شد. اما همیشه نمی‌شد به قشر مستضعف

نگاه امروز

آرمان علوی: آبان ماه ۶۸، حجت‌الاسلام والمسلمین هاشمی‌فرسنجانی در ابتدای راه است. رئیس‌جمهور به نماز جمعه تهران می‌آید و در خطبه‌هایش می‌گوید: «ظهار فقر و بیچارگی کافی است. این رفتارهای درویش‌مسکانه و چهره‌جمهوری اسلامی را نزد جهانیان تخریب کرده است. زمان آن رسیده که مسؤولان ما به «مانور تجمل» روی آورند. از امروز به خاطر اسلام و انقلاب مسؤولان وظیفه دارند مرتب و باوقار باشند. هر چند ما فقیر باشیم و اقتصادمان بسامان نباشد اما برای آنکه در دیدگان سایر ملل مسلمان و غیرمسلمان «ملتی مفلوک» جلوه نکنیم لازم است «جلوه‌هایی از تجمل» در چهره کشور و مسؤولان حاکمیتی رویت شود.»

انحرافی که امروز به شکل فیش‌های نجومی فوران کرده است، از همان لحظه شروع شد. دولت دلش می‌خواست خودنمایی کند، بگوید ما فقیر و مفلوک نیستیم. اتفاقا خیلی هم وضع‌مان خوب است. به مسؤولان دستور داده شد مرتب و باوقار باشند. یعنی قبل از آن اینگونه نبودند؟ مثلاً از پیروزی انقلاب تا آن موقع، مسؤولان کشور بالباس شلخته و پاره در انتظار حاضر می‌شدند؟ اینگونه نبود. بلکه رئیس‌جمهور دولت سازندگی مایل بود طبقه‌های ثروتمند بسازد که خانه‌ها و ماشین‌ها و تجملات شیک و گرانیقیمت‌شان را بتوان نشان خارجی‌ها داد و مدعی شد ما «مفلوک و فقیر نیستیم». جامعه هدف برای ساختن چنین طبقه‌های هم مسؤولان کشوری بودند. اما مشکل اینجا بود که بسیاری از ما واقعا مفلوک و فقیر بودیم. حدود یک دهه از انقلابی می‌گذشت که یکی از اهداف اصلی آن برچیدن تبعیض و زدودن فقر از چهره جامعه و یاری مستضعفان بود؛ مستضعفانی که بعد از انقلاب، بلافاصله درگیر یک جنگ ۸ ساله شده بودند و آنچنان که باید حال‌شان رو به بهبود نرفته بود. حالا بلافاصله بعد از اتمام جنگ، دولت اعلام می‌کرد قصد مانور تجمل دارد و می‌خواهد چهره کشور را برای خارجی‌ها بزرگ کند.

کشور ۲ نگاه متفاوت از شهریار را تجربه می‌کرد. نگاه علوی که می‌گفت اگر چه ساده زندگی کردن حاکم و همپایه تنگدستان بودن او، فقر فقرا را بر طرف نمی‌کند، ولی حداقل تحمل این فقر را بر ضعف ساده‌تر می‌کند که «مام» مسلمان همچون ما می‌خورد و می‌پوشد، و نگاه دولت وقت که در حالی که بسیاری درون کشور از امکانات اولیه محروم بودند، به دنبال ثروتمند جلوه دادن‌شان در برابر خارجی‌ها بود. تقلیل ۲ دیدگاه، یکی با نگاهی به درون و دیگری به دنبال راضی کردن بیرون! آن که به دنبال ساختن

سازمان تأمین اجتماعی

هفته تأمین اجتماعی گرامی باد

تأمین اجتماعی یاور نیروی کار و پشتیبان کارآفرینان

حق تأمین آینده دارد! اجتماعی که دلگرم‌کار است

www.tamin.ir

نارده کل روابط عمومی

م. الف ۱۰۶۲